

I. díj

Van jogom, de még sincs

Hihetetlenül bonyolult dolog az élet.

Magában véve a létezés könnyű, de ki akar csak létezni és nem élni? Mindenki a saját megszokott pályáján kering a mindennapokban, és nem veszi észre, hogy a rendszer körül forog, és nem akar kilépni a sodrásból, mert az azt az illúziót kelti, hogy ez neki jó. S így élete lassacskán átfordul egyszerű létbe, és az emberek egy része így válik a társadalom azon tagjává, aki csak ítélkezik, és képtelen magába nézni.

Minden összefügg mindennel.

Az általános jogokkal – mint például: jogod van családot alapítani, jogod van dolgozni és így tovább – az átlagembernek nincs gondja, mert az a mindennapok része.

De én nem az átlagemberről szeretnék szólni. Véleményem szerint a rendszer egyfajta rejtett transzformációt vitt végbe a személyiségi jogokkal szemben.

A jogokat a rendszer alkotta, a médiát is a rendszer alkotta, illetve irányítja azt. A média a társadalmat irányítja. (Ez tény.) A társadalom pedig kitzasztja a személyiségeket. Ezáltal, aki egy kicsit is egyedi akar lenni, azt a társadalom normái „kinyírják”. Így kerül a személy teljes jogfosztottságba.

Hogyan működik mindez? Vegyük egy kövér lány példáját. Mit is lát ez a lány a média számtalan forrásából? A tévében minden reggel diétákról hall, minden reklámban fogyókúra tabletákat lát, és minden televíziós vásárlásnál tornagépeket mutatnak neki. Mindez csak azt közvetíti neki, hogy nem elég jó, nem elég szép, ne fogadja el magát! Az internetes társadalmi média is annyit üzen a számára, hogy legyen olyan, mint minden „klónozott” lány az alkalmazások tömkelegében, mert csakis akkor lesznek barátai, szerelme, élete... Így szerencsétlennek egész élete rámeleg arra, hogy képtelen magát elfogadni és érvényesíteni, s mindezt azért, mert a társadalom ezt üzeni neki, nem csak a média eszközein, de a nyílt utcán is. Igaz, a lánynak teljes joga van kövérnek lenni, de mit ér el vele, ha a társadalom így tönkreteszti. S ha netalántán a lány öngyilkos lesz, a rendszer csak annyit mond: pedig minden joga megvolt.

Ez csak egy személy a sok közül.

Így, ha a társadalom normái szerint nézzük: A melegeknek joguk van felvonulni, de melegnek lenni nem... A zsidóknak joguk van gyülekezni, de zsidónak lenni nem... És jogod van jól tanulni is, de akkor is stréber vagy... Jogod van színes bőrűnek lenni, de attól még csóró cigány maradsz... Jogod van falusinak lenni, de a nagyvárosban csak paraszt lehetsz... Viszont nagyvárosinak is jogod van lenni, de akkor te vagy a sznob... Nekem szabad jogom van mindezt leírni, de valaki majd úgyis beleköt... Folytassam?

S miért jó ez a rendszernek?

Hiszen ezek az emberek nem illenek a rendszer sablonjába, és így lassan kirotálják őket.

Úgy gondolom, a médiának túl sok joga van, és észrevétlenül irányítja az embereket. Még ha valamilyen módon megszűnne a média, akkor is talán évszázadokba telne, mire az emberek elfelednék a társadalom szabályait, hisz már a bőrünkbe ivódott az előítélet minden fajtája. Pedig ítélkezni senkinek sincs joga.

Gyönyörű beleképzelnem magam egy olyan világba, ahol nincsenek előítéletek, ahol az összes ember más módon, és mégis egyenlő. Ahol mindenki megéletheti, milyen teljes jogúnak lenni. Ahol mindenki kiélheti a személyiségét, és szabadon formálhatja azt. S én hiszem, hogy ez a jövőben megvalósul, és nem csak egy fikció marad.

Még így is, hogy leírtam mindezt, és beígéreltem a dolgokba, rengeteg előítélet van bennem. S ezt nagyon sajnálom.

Nagyon bonyolult az ember, de mindezenáltal úgy érzem, egy és örök joga mindenkinek van: élni.

Vezetéknév: Úri Szűcs

Keresztnév: Luca

Iskola: Politechnikai Iskola Szabadka

Osztály: AT 2/2 – Műépítész technikus – kísérleti tagozat